

la revista

Número 2. Octubre 2008

ECOSOCIALISTA DEL PAÍS VALENCIÀ

iniciativapu.org

QUÈ ÉS L'ECOSOCIALISME?

**ANÀLISI DE LA SITUACIÓ ECONÒMICA
I SOCIAL DEL PAÍS VALENCIÀ**

INICIATIVES AL PARLAMENT ESPANYOL I A L'EUROCÀMERA

JORNADA MUNDIAL PEL TREBALL DIGNE

ECOSOCIALISME: L'ESQUERRA TRANSFORMADORA DE LA SOCIETAT

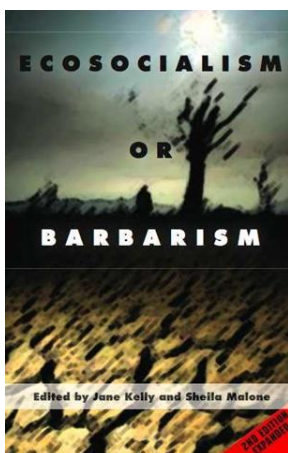
Des de fa algunes dècades, alguns pensadors de l'esquerra (entre els que cal destacar el filòsof català Manuel Sacristan) van començar a plantejar que les fórmules capitalistes de traure rendiment a les persones i als recursos naturals no podien ser substituïdes pel productivisme col·lectivista i molt menys si aquest es plantejava des de la burocràcia del "sovietisme".

La necessitat de connectar la lluita per la transformació social amb els objectius de sostenibilitat ecològica i el desenvolupament de les llibertats individuals i col·lectives amb mecanismes de participació superadors de les diverses "representacions" ha mogut un corrent de pensament en l'esquerra europea i americana que s'ha anomenat **ecosocialisme**.

En l'any 1996, al treball "Esbozo de una sociedad ecosocialista" de Fco. Fernandez Buey i Jorge Riechmann es planteja: "... construir un modo de producción ecosocialista implicaría pasar de la actividad económica entendida como producción y consumo de bienes y servicios en un contexto de expansión mercantil, a la actividad económica entendida como la satisfacción de las

necesidades humanas con el mínimo de trabajo social necesario y en un marco de sustentabilidad ecológica".

En 2001 en un taller sobre ecologia i socialisme a la ciutat francesa de Vincennes,

Joel Kovel i Michael Löwy van publicitar un Manifest Ecosocialista en el que plasmen la seua visió del tema i acaben dient: "Si algún mèrit hi ha en aquests arguments deu ocórrer que pensaments semblants, i pràctiques que els desenvolupen, germinen

coordinadament en innumerable punts de tot el món".

El poeta veneçolà Gustavo Fernandez Colón en el seu article "Ecosocialismo: devastación capitalista o nueva civilización" en el que caracteritza l'actual període com de transició en l'ús de les energies, en les fórmules de producció, en la representació de les societats, en el reconeixement de la multiculturalitat i en la igualtat de gènere planteja: "Es en este trance donde el Ecosocialismo emerge como expresión política de una ética global, centrada en la responsabilidad compartida de preservar la continuidad de la vida sobre la Tierra, mediante la selección de patrones tecnológicos y energéticos respetuosos de la salud de las personas y la

naturaleza. Una ética que salvaguarde el derecho inalienable de los pueblos a escoger su propia senda de desarrollo en concordancia con los saberes ancestrales y las identidades culturales autóctonas. Una ética que haga posible la construcción de un nuevo orden económico internacional equitativo y solidario, donde la pobreza, la exclusión y la guerra fratricida se conviertan, más temprano que tarde, en vestigios de una etapa histórica superada por

la humanidad."

És en aquest contexte en el que Iniciativa PV, com altres formacions polítiques de l'estat espanyol i d'arreu el món, planteja una proposta política en construcció, sense dogmatismes pero amb una orientació ecosocialista clara, solidaria, participativa i amb una praxis que permeta combinar els avanços concrets amb l'estratègia dels nous paradigmes de la societat a la que aspirem.

El programa que caracteritza a Iniciativa PV proposa:

- Un model de desenvolupament basat en el coneixement, la qualitat del treball i la sostenibilitat ecològica, amb plena ocupació, amb la modernització tecnològica, de mercat i ecològica del teixit productiu, amb la participació de tots els agent socials en l'organització del treball i en la definició del canvi productiu que s'ha de produir.
- Una societat justa i amb redistribució de la riquesa. És imprescindible desenvolupar l'estat del benestar, donar prioritat a l'escola i la sanitat públiques. Impulsar nous serveis socials d'atenció a la gent major i als més menuts, així com fer front a la pobresa i la marginació amb noves polítiques contra l'exclusió.
- Un país ecològicament sostenible basat en el foment de les energies renovables, en la racionalització del creixement urbanístic, amb una nova cultura de l'aigua, amb una política de seguretat alimentària i amb el foment del transport públic.
- Un projecte esquerrà i valencianista, obert, participatiu i integrador, que promou els seus valors i el seu patrimoni lingüístic i cultural, que dignifica les seues institucions i que reclama una autonomia plena per ser lloc d'acollida, de fraternitat i d'integració.

L'ESTATUT I EL SEU DESENVOLUPAMENT

JOAN RIBÓ CANUT
Projecte Obert

en evidència la manca de vertaderes aspiracions autonomistes, tant del PP com del PS, davant el moviment que començaven a fer-se evidents tant en Catalunya com en Andalusia.

Si li preguntem a qualsevol persona en què ha notat la reforma de l'Estatut d'Autonomia que es publicà en el BOE de l'11 d'abril de 2006, ja fa quasi dos anys i mig, respondrà que en res, si exceptuem aquelles parelles que s'hagen casat recentment i ho hagen fet pel nou mecanisme de separació de bens com afavoreix l'única llei aprovada a la llum del nou Estatut d'Autonomia, la Llei de Règim Econòmic del Matrimoni. Per cert, recorreguda de forma incomprensible, intolerable i amb arguments centralistes pel govern central del PSOE davant el Tribunal Constitucional.

Dos anys i mig després ens hem de tornar a preguntar què hem guanyat els valencians per haver estat els primers en reformar l'Estatut d'Autonomia. Recordem que posteriorment al nostre, fou reformat l'Estatut català, andalús etc. A la vista dels resultats, sembla evident què el motiu de la reforma no era, precisament, la necessitat de modificar i crear noves lleis que l'anterior Estatut no permetia. El motiu inconfessat i, d'alguna forma, compartit pel Partit Socialista, era adelantarnos a totes les reformes estatutàries per a què no quedara

Que la dreta valenciana s'havia plantejat la reforma de l'Estatut amb l'esperit lampe-dusià descrit en la màxima "Canviem alguna cosa per a què tot continue igual" ha quedat palès en els efectes de la reforma estatutària. Per no canviar ni es canvià la llei electoral valenciana com era necessari després de reformar l'Estatut el número de diputats a escollir en les eleccions autonòmiques.

El que millor representa i simbolitza la manca de voluntat valencianista dels dos grans partits fou la seua negativa a introduir qualsevol element en el finançament autonòmic que poguera "incomodar" a les direccions de Madrid. Malgrat que des d'Esquerra Unida els demostrarem amb números que el País Valencià era la CCAA pitjor finançada des d'almenys l'any 1990. (De 1990 a 1999 els recursos que el País Valencià rebia per habitant passaren d'un dèficit per càpita de 13.988 ptes/habitant a 50.528 ptes/habitant respecte a la mitjana que rebien en Espanya les altres CCAA model article 151). És a dir, les balances fiscals només han vingut a confirmar una cosa que reiterarem des d'EU: Que som una CCAA que aporta més del que rep però, sobretot, amb l'agravament que rep molt menys recursos que la mitjana estatal per habi-

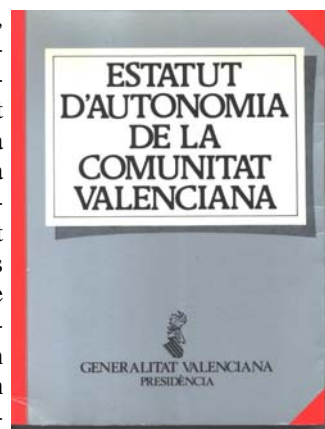
tant.

Ara el Sr. Camps reclama millor finançament. "A buenas horas, mangas verdes". No val ara plorar per allò que no es va saber defendre quan calia. I han tingut almenys dues grans oportunitats. Cal recordar que el seu predecessor, el Sr. Zaplana, va ser un promotor del model de finançament vigent. Es va arribar fins i tot a anomenar-lo "model Zaplana" i fou presentat amb tot el bombó pel Conseller d'Economia en la Diputació Permanent de les Corts Valencianes el 30 de juliol de l'any 2001 com un triomf "històric" de la nostra Comunitat.

Ni en aquell moment amb Zaplana, ni després amb Camps, en la reforma de l'Estatut, ningú s'ha posat mai seriós amb el tema del finançament. Valga un altre exemple: En la discussió de la reforma, quan ja havien votat el PP i el PS en contra d'un model de finançament per cupo com proposàvem l'ENTESA, i també el BNV, se'm va ocórrer com última possibilitat que s'inclogera una referència al deute històric de l'Estat amb el País Valencià de forma paral·lela a com ho havien plantejat andalusos i extre-menys. Tampoc va ser aprovat: Tant el PP com el PS votaren en contra seguint els dissenys de les seues direccions madrilenyes. Després de tot açò qualsevol persona pot entendre perquè un Estatut, sense tractar adequadament el finançament, era impossible de votar favorablement. Segurament que molts militants i

votants del PP ho entenen malgrat la responsabilitat del seu partit.

Però que ningú s'enganye. Malgrat el dèficit en finançament, malgrat les insuficiències en el Títol I respecte al tema del valencià, denominació i simbologia que va provocar el nostre vot negatiu a la reforma, haurem de viure i conviure políticament segurament molts anys amb l'actual Estatut. I cal deixar clar que l'Estatut reformat té moltes possibilitats (algunes de les quals foren proposades pel nostre Grup Parlamentari) que ningú sembla voler desenvolupar. Es pot avançar molt en Dret Foral sempre, per suposat, que el tarannà centralista del govern central del PS ens ho permetesca. Es pot avançar, sobretot, en el Títol II de drets dels valencians i valencianes Un desenvolupament ampli d'aquest Títol, adequadament legislatiu i finançat, podria fer avançar i consolidar un estat de benestar en el

nostre País totalment comparable als països més avançats de la Unió Europea. Som realistes i sabem que en la situació econòmica actual no serà fàcil donar passes importants en este sentit per manca de recursos màxim si tenim

en compte la pèssima situació econòmica i financera del País Valencià que no dubtà en endeutar-se fins a les celles en moments de creixement econòmic i ara, amb el nivell d'endeutament major de cap autonomia espanyola, no disposa de recursos ni per a fer front a la inversió ordinària dels pressupostos.

DE LA CULTURA I ELS CANVIS

VICENT ÀLVAREZ

La meua presència al CVC va provocar que algú publicqués un article sota el títol “Un marxista al Consell Valencià de Cultura?”, l'autor s'interrogava sobre que pintava jo en una institució com l'esmentada, i en la qual porte ara dos legislatures. Doncs bé, deixant de costat la qualificació de “marxista”, puix sols és certa parcialment, crec que val la pena parlar-ne.

Des d'una visió estreta, i al meu parer més que passada, la presència de l'esquerra a les institucions deu estar presidida per l'oposició frontal, les institucions son el marc de la denuncia i la lluita de classes. Des de la practica actual, i una visió que connecta amb una tradició no dogmàtica, l'esmentada presència és útil per canviar i transformar. Si més no, tenim com referents la línea de

Gramsci o Luckats.

La tasca, doncs, que fem a les institucions, com és el CVC, pot contribuir, òbviament amb modèstia, a facilitar canvis socials. La socialització de la cultura, l'ampliació dels coneixements de la ciutadania, implica més responsabilitat, més esperit obert i crític, més democràcia. Exigir des d'una institució consultiva, com és el CVC, més i millors polítiques culturals te, aleshores, sentit i utilitat. Estimular entre la ciutadania l'estima pels valors culturals, el patrimoni històric per exemple, implica identificació amb trets identitàris, fer país, generar consciència col·lectiva.

Alguns veus escèptiques han fet relleu en la dificultat de treballar en una institució, en la qual alguns temes, per poder reeixir, tenen que acordar-se o pactar-se. Altra vega-

da ens trobem amb aquella visió dogmàtica del “no” i la “lluita final”. Per citar coses concretes, hem fet un informe sobre el Parc Ribalta de Castelló, aquest va concloure en sentit desfavorable al projecte de la Conselleria, i per tant ha servit al moviment ciutadà. Cal dir com aquest informe fou aprovat per unanimitat, i fins la gent més dogmàtica l'ha trobat positiu.

Altres temes concrets, com el de la memòria històrica, el dictamen sobre la llengua, o sobre la conservació de l'Horta de València, evidencien que pot haver-hi acords amb els vocals que estan al CVC amb el suport del PP, i, naturalment hi ha desacords en altres, cas del dictamen sobre la llengua. Sobre aquest darrer recorde com, dins la nostra gent, es va qüestionar la postura nostra de emetre un vot particular alternatiu, abstenint

-nos al vot final, el grup parlamentari, pel contrari, va actuar de forma diferent optant per l'oposició frontal, pel “no”, quan la llei, basada al dictamen del CVC, es va debatre a Les Corts.

Com resum, diria que la tasca feta he apostat per predicar en positiu, ser exigent davant dels poders, estendre el coneixement i l'estima envers els valors culturals, els tradicionals, aquells que deguem conservar, i pels nous de la postmodernitat. Aquesta ha estat la fita que em vaig marcar, i en la qual estic treballant, prou a gust i satisfet per cert.

EL FORENSE FONT DE MORA I EL VALOR DE (MAL)EDUCAR

MIQUEL REAL

A favor del forense Font de Mora cal reconèixer que ha situat el debat educatiu al front del debat polític valencià. No crec que haja sigut a propòsit, sinó perquè ha hagut de donar-li la cobertura ideològica a l'ocurrència que tingué el seu cap Francisco Camps, quan un dia en les Corts se li acudí que la millor manera de laminar definitivament l'assignatura d'Educació per a la Ciutadania era impartir-la en anglés. Això ha fet que l'inici del curs escolar 2008/2009 haja sigut dels més mediàtics i divertits dels últims anys per la revolta de molts centres a seguir les consignes de la Conselleria i per l'embolic en què el Conseller del PP s'està clavant ell solet.

Però aquest arbre no ens ha d'impedir observar el conjunt del bosc. I el bosc del

panorama educatiu que sembra el Partit Popular és, més que trist, preocupant. Només cal recordar algunes de les qüestions denunciades per AMPAs, Sindicats, Associació de Directors, etc. Ací en van algunes a tall d'exemple:

1. L'educació infantil no només no està generalitzada en l'oferta pública, sinó que el tram de 0 a 3 anys no està garantit.
2. Més de 26.000 alumnes “estudiaran” barracons.
3. Mentre s'obliga a impartir Educació per a la Ciutadania en anglés, al voltant del 70% de les places d'anglés en infantil i primària estan per cobrir i només el 25% de les escoles d'infantil ofereixen anglés als estudiants.
4. El primer dia de classe, més de 200 places de professors estaven per cobrir, per la mala gestió de la Conselleria, la

precipitació i la falta de previsió en la publicació de la normativa que regula l'inici de curs. El DOCV ha publicat més normativa referida a Educació els mesos de juliol i agost (sí, sí, agost!) que els últims dos anys junts

5. L'obsessió mediàtica del senyor Camps i el vassallforense Font de Mora és tal que molts centres comencen les classes sense acabar obres iniciades en l'estiu o que s'acaben la nit anterior per poder-se fer la foto, com passà en el CEIP Sanchis Yago de Castelló.

6. La manca de resposta a les peticions d'educadors o de professionals de suport per atendre estudiants amb necessitats educatives especials.

7. L'absència de personal sanitari especialitzat en els centres d'educació especial, tal i com ha denunciat el Consell

d'Infermeria de la Comunitat Valenciana.

Eppur, si muove, perquè mentre tot això passa, les escoles concertades avancen sense descans, seleccionen l'alumnat, incompleixen la llei segregant estudiants per raó de sexe, impedeixen cursar determinades matèries optatives, expulsen a la gent més pobra perquè els obliguen a pagar de manera il·legal en concepte d'AMPA, material escolar, activitats extraescolars, etc. I la dreta que ens governa, en comptes d'inspeccionar aquestes flagrants il·legalitats (no poden fer-ho, els inspectors estan massa ocupats anant institut per institut comprovant en quin idioma s'imparteix Educació per a la Ciutadania), augmenten els concerts educatius d'una manera que ratlla la inconstitucionalitat.

JORNADA MUNDIAL DEL 7 D'OCTUBRE PEL TREBALL DECENT PER LA DIGNITAT LABORAL

La Confederació Sindical Internacional (CSI) convoca el 7 d'octubre una Jornada Mundial pel Treball Decent, pel Treball Digne, en la que pretén situar a aquest com un element central de les polítiques de desenvolupament, econòmiques, comercials, financeres i socials a escala nacional, regional i internacional.

Des d'INICIATIVA instem a tots els governs a respectar un marc definit de condicions en la creació d'ocupació. Un ocupació amb ingressos justos que garantisquen una vida digna, amb igualtat de tracte i oportunitats, en condicions de salut i seguretat en el treball adequades per a tots i totes., amb perspectives de desenvolupament personal i conciliació de la vida laboral i personal.

Per este motiu, la convocatòria d'esta jornada de dignificació

laboral adquireix major significació ara, en un moment en què la situació de crisi econòmica precaritza vides, deixa sense ocupació a moltes persones en el nostre país, on ja es tenia un elevat índex de contractes temporals, de sinistralitat laboral, de subocupació i d'ocupació no declarada.

Des de l'esquerra sabem que és imprescindible reforçar i ampliar la cobertura de la protecció social, les pensions, les prestacions per desocupació, la protecció de la maternitat i servicis sanitaris incloent en aquestos beneficis a les persones treballadores de la denominada economia informal.

És la nostra responsabilitat denunciar les propostes que pretenen igualar per baix els drets laborals, empitjorar les condicions de vida i de treball de la gent, com la recent directiva d'allargament de la jornada de treball. Ens trobem amb

una UE i un estat espanyol que ja no es ruboritzen en reconèixer que la les llibertats econòmiques ja no tenen com a límit el respecte i l'exercici dels drets socials.

Per això, manifestem la nostra adhesió a la Jornada Mundial pel Treball Decent convocada per la CSI el 7 d'octubre, fem una crida a tota la ciutadania perquè s'informen, participen i exigisquen la con-

REYES MATAMALES
Responsible Polítiques Socials
Iniciativa PV

secució de la ja adulta reivindicació del treball digne i les 35 hores setmanals per llei.

L'intent de l'ajuntament d'Alcoi de què l'empresa Promociones Hoteleras Vacacionales, SA, construïra un hotel en l'interior del parc natural del Carrascar de la Font Roja s'ha esfonsat davant la mobilització popular impulsada per l'assemblea "La Font Roja

també és nostra. Hotel fora del Parc Natural".

Una manifestació de més de 5000 persones, assemblees massives, recollida de més d'onze mil signatures, activitats de tot tipús i la intervenció institucional que ha arribat fins al Parlament Europeu a través de l'eurodiputat d'Iniciativa Raúl Romeva han aconseguit que

L'ECOLOGIA GUANYA A L'ESPECULACIÓ

l'empresa adjudicatària del projecte d'hotel i iniciatives projecte es retire del concurs. parlamentàries per paralyzar

Dies abans d'aquesta decisió de retirada l'Assemblea Ciutadana havia fet públiques diverses irregularitats d'aquesta empresa i havia intensificat la seua campanya. També la diputada ecosocialista per Alacant a les Corts Valencianes Mireia Mollà (Iniciativapv) havia anunciat la presentació d'una bateria de preguntes al Parlament Europeu sobre el possible incompliment de normatives europees per part del

LA FONT ROJA ÉS DEL POBLE

STOP PRIVATITZACIÓ!
HOTEL NO!

EL MALGOVERN DEL PRESIDENT CAMPS EN 8 PASSOS

Mónica Oltra
Diputada i portaveu d'Iniciativa

1. Dèficit democràtic

El Plenari de les Corts ha estat tres mesos sense reunir-se. Tres mesos en què la institució s'ha trobat en estat de letargia, tres mesos en què el govern del PP ha jugat a l'amagatall amb la democràcia. Resulta groller el poc respecte que els nostres governants demostren a la representació de la sobirania

popular. La prepotència amb que usen la seua majoria absoluta, per a anul·lar qualsevol pensament diferent, reduint les institucions representatives a la seua mínima expressió; la displicència amb què, a falta d'arguments, es limiten a desqualificar als que no pensen com ells; el despotisme amb què sense escoltar a ningú aproven les seues polítiques; l'autocomplaença a l'hora de convertir el seu

discurs en notícia a través del control aferrissat del mitjans públics i els corifeus amics; l'infantilisme amb què eludeixen la seua responsabilitat quan no poden amagar que alguna cosa ha fallat. Prepotència, displicència, despotisme, autocomplaença i infantilisme, característiques que cap govern d'una democràcia occidental avançada hauria de tenir-ne.

2. Balafament i crisi econòmica

De l'any passat a enguany hi ha 102.000 valencians més en l'atur. L'atur masculí s'ha duplicat i el femení ha pujat un 40%. Els sectors més afectats: construcció i serveis. El govern del PP no ha sabut governar les vaques grosses, que és quan es demostra la vàlua d'un governant. No ha sabut diversificar la nostra economia. Ha abandonat el teixit productiu tradicional valencià. Ha donat l'esquena a la xicoteta i mitjana empresa, que és qui crea riquesa en el

nostre territori i ocupació estable. Ha practicat la política de No intervenció, del mercat es regula a soles, del "*laissez faire, laissez passer*". Quan la recessió du les vaques flagues, un governant que no sap governar les èpoques d'expansió econòmica, es troba com el senyor Camps: sense solucions, amb l'atur que puja molt per damunt de la mit-

jana estatal, amb destrucció de teixit industrial tradicional (calcer, teixit, ceràmica, joguina, etc.), un sector primari amb moltes dificultats de viabilitat futura (només l'edat mitjana dels llauradors valencians, ens dona una idea del futur d'este sector). Segons l'INE la renda per càpita dels valencians en 1995 estava en un 98% de la mitjana estatal, en 2008 se situa en un 91% de la mitjana estatal. 7%

de pèrdua de renda per càpita. Les tendències d'augment de la desigualtat no es plantegen entre els segments més alts de la renda, sinó entre estos i els segments mitjans. Aquesta tendència és general als països capitalistes occidentals, però a la nostra Comunitat Autònoma s'ha accelerat molt els últims anys. Es contribuïa, el 1973, amb un 7% a la desigualtat del conjunt d'Espanya. L'any 2004, la contribució pujà al 9%. Paral·lelament han empitjorat les rendes baixes, que capten un percentatge de consum menor que en la dècada anterior.

3. Depredació del territori.

Al President Camps li agrada dir que ha situat la nostra comunitat en el centre del món, que tot el món mira cap a nosaltres. El ben cert és que les institucions europees ens miren molt, però no justament per lo bé que ho fem. Ja va la segona Llei Urbanística Valenciana, que està en entredit i que la Comissió Europea pressiona per a que es modifique. Camps no es cansa de repetir que els qui critiquem la seua política donem una mala imatge davant les institucions europees. No serà eixa mala imatge producte de les 15.000 denúncies davant la Comissió de Peticions que ha rebut l'urbanisme valencià? I per cert, els partits conservadors tenen la majoria en les institu-

cions europees. El PP europeu és qui està traent-li els colors al govern valencià davant la seua política que vulnera Directives europees. Una llei urbanística i unes polítiques que no respecten les directives europees quant a les zones de protecció ambiental, una llei que permet la destrucció de països, unes polítiques que esgoten les reserves hídriques i que a més vulneren sistemàticament els drets del xicotets propietaris.

4. Política mediamiental inexistent.

El govern del PP suspén estrepitosament en polítiques de sostenibilitat ambiental. La lluita contra el canvi climàtic i per la sostenibilitat, requereix de voluntat política i inversions. En l'última dècada en matèria energètica la nostra comunitat autònoma és cada vegada més ineficient. Pera la producció d'una unitat de Producte Interior Brut, al nostre territori

ha anat augmentant el consum d'energia, tot el contrari del que recomanen els organismes internacionals. Estem molt lluny de complir amb allò establert al Protocol de Kioto. Una política decidida per les energies renovables, solar fotovoltaica i tèrmica i l'energia eòlica, no només milloraria els nostres índexs de sostenibilitat, sinó que també milloraria la nostra economia. Es una font de nous jaciments d'ocupació, d'investigació en I+D+I, en definitiva un motor econòmic alternatiu i sostenible. Només amb la instal·lació de panells solars fotovoltaics en els polígons industrials del nostre territori, es podria generar la mateixa energia que produeix la Central de Cofrents.

5. Sanitat pública devaluada

És el cinquè any consecutiu que la sanitat valenciana se situa com la pitjor sanitat de tota Espanya. L'avaluació de la Federació d'Associacions per a la Defensa de la Sanitat Pública, que amb dades públiques analitza la situació dels serveis sanitaris a les Comunitats Autònomes, no pot ser més alarmant. Som els últims en llits per habitant, els últims en despesa sanitària per càpita. Això sí, som els segons en despesa farmacèutica per habitant, do-

nat el baix índex de recepta de genèrics, som avançats en privatitzacions, en adjudicacions a dit, encara que siguen les més cares –les ressonàncies de la xarxa pública, són només un exemple del despropòsit—. Som líders en fer de la sanitat un negoci per a uns pocs, encara que siga a costa de la butxaca i la salut dels valencians. Els últims en qualitat de la sanitat. I això que no s'han avaluat les llistes d'espera, perquè el Ministeri es nega –en un exercici de transparència- a fer públiques les dades.

6. Educació, entre traductors i barricons

Des del nostre punt de vista l'educació pública és una eina estratègica de futur d'un poble. Un poble educat és un poble que es projecta cap el futur. Un poble preparat també és més competitiu. La nostra educació pública està patint l'atac sostingut del govern del PP. La desviació de fons cap l'escola concertada, provocant de pas un perillós desequilibri en la composició social d'ambdós sistemes; la manca de centres; les aules prefabricades; l'abandonament de l'oferta pública de 0 a 3

anys; la manca de professorat i la manca d'inversions expliquen perquè la xifra de fracàs escolar en la nostra comunitat

la d'altres comunitats autònomes i a la mitjana estatal, és el fruit que recollim de la política educativa que practica el govern del President Camps. Una política educativa que concepua l'escola pública com a residual, mentre els fons públics els deriva cap a l'escola, en mans privades, en la majoria de casos, confessional, confessional catòlica per suposat. Front a aquest panorama el debat que el PP situa en el carrer, és el de la necessitat d'uniforme escolar o la polèmica sobre l'assignatura

d'educació per a la ciutadania. Dos debats falsos, a mode de cortina de fum, per a amagar el problema de fons que és el que he descrit adés. Clar que és esperpèntic que per a donar l'assignatura anatemitzada per la dreta, calguen dos professors. El que dona l'assignatura i el que la tradueix a l'anglès, sobre tot quan falten professors d'anglès, quan en els cicles d'infantil no s'imparteix l'anglès o quan el nivell d'anglès necessari per entendre l'assignatura és un nivell superior al de selectivitat. Tot això és un despropòsit. La ciutadania sap que és una manera d'oposar-se a l'assignatura.

7. Absència de polítiques socials

El govern del PP està practicant un cruel boicot al desenvolupament de la Llei de Dependència, per unes raons que encara ningú no entén, potser per raons partidistes, per a que els ciutadans pensen que la Llei de Dependència no val per a res i no s'apunte el tanto l'adversari. Potser aquestes siguen les raons espúries del Sr. Cotino per a impedir l'aplicació d'una llei tan esperada i necessària. Però aquest boicot decidit a la Llei de Dependència té conseqüències que els nostres governants no valoren. Aquest boicot produeix incertesa i patiment. Les famílies amb persones dependents –i tots ens veiem

tard o d'hora en una situació semblant- són les que més necessiten el suport dels poders públics. Les dones que suportem en el major percentatge la cura de les persones dependents, necessitem el suport dels poders públics. Des de que la Generalitat Valenciana hauria pogut donar les ajudes han mort 1.000 persones sense poder cobrar-les. Eixes 1.000 persones tenien noms, i cognoms, familiars que els estimaven, història, patiment i potser, tan de bo, alguna esperança. Eixes persones ja no poden reclamar l'agilització dels seus expedients. S'han mort sense que arribaren les tan necessàries i esperades ajudes. Però en queden moltes en la cua, esperant.

8. Finançament injust.

Els valencians i valencianes estem infradotats econòmicament parlant- quant a les transferències de l'Estat Espanyol. Com a valencianistes reivindicuem davant el govern central més finançament per al nostre territori. Reivindicuem que no es limiten –encara més- els recursos dels municipis. Però em de recordar que en esta qüestió els valencians ens trobem en una situació de feblesa perquè tenim un estatut insuficient, un esta-

tut que no va establir clàusules de finançament clares. Per això ara, el senyor Camps ha de tragar-se la píndola d'anar de la mà de la tan denostada Catalunya a l'hora de reivindicar més finançament. Però bó, allò fet, fet està, i nosaltres donem suport a la reivindicació d'un finançament just i solidari, que equilibre allò que els valencians i valencianes aportem amb allò que rebem a canvi.

Romeva porta davant la Unió Europea vulneracions a diverses directives realitzades pel govern del PP al llarg del País Valencià

L'eurodiputat d'Iniciativa per Catalunya-Verds (ICV), Raül Romeva, va visitar recentment València per reunir-se amb membres d'Iniciativa del Poble Valencià i distintes entitats cíviques de defensa del territori per tal d'establir una estratègia conjunta da-

vant la Unió Europea. Romeva va assegurar, en una roda de premsa conjunta amb les diputades autonòmiques d'Iniciativa Mireia Mollà i Mónica Oltra, que la imatge del País Valencià a Brussel·les és "absolutament negativa" per les nombroses denúncies que arriben als òrgans comunitaris relacionades amb l'incompliment de la

normativa mediambiental i urbanística. En concret, va citar la "opacitat total" existent a l'hora d'avaluar els impactes mediambientals en processos urbanístics i la "vulneració" dels espais naturals declarats protegits.

L'europarlamentari va assenyalar que la "mala praxi" en relació amb l'aplicació de la Llei Urbanística Valenciana (LUV), la "vulneració" de les directives europees i un "cúmulo de casos" denunciats respecte

d'això estan provocant una imatge "absolutament negativa" del País Valencià a Brussel·les per la seua "política de fets consumats" que implica per al ciutadà "una doble despesa" al tindre que pagar dos vegades per coses que no s'han fet bé.

S'han presentat iniciatives davant la Comissió per defensar la Font Roja d'Alcoi, el riu Xúquer, la Tinença de Benifassà, per paralitzar un PAI que amenaça la conca del Millars i per denunciar la contaminació del polígon del Serrallo a Castelló

Iniciativa demana a Foment que solucione l'accés sud al Port de Castelló, i critica el partidisme i inoperativitat del PP i PSOE

El diputat al Congrés, Joan Herrera, ha presentant una iniciativa parlamentària, en la qual es demana al Govern Central a que es comprometa a iniciar en breu els accessos ferroviaris per al sud de Castelló, i es demanarà que aparega en els propers Pressupostos Generals de l'Estat un partida destinada a tal fi.

Igualment, en les Corts Valencianes, els ecosocialistes demaran per mitjà d'una Proposició no de Llei, que la

Conselleria d'Infraestructures paralitze la seua intenció d'obrir les vies de l'accés nord.

En aquest extrem, segons el portaveu d'Iniciativa a Castelló Vicent Grau "es demostra que tant PP com PSOE no estan actuant de manera responsable i només reaccionen a posteriori, amb pegats i solucions que acaben sent nous problemes. Per aixó, ni els successius Governos Centrals del PP i PSOE han tingut la més mínima preocupació per

fer realitat l'accés ferroviari al Port, i ha estat, precisament el PP que ara vol fer de nou un element de confrontació partidista, el que va apostar i invertir diners públics per rehabilitar i tornar a posar en funcionament les antigues vies del Grau". Per al portaveu ecosocialista "l'acció del PP i de l'Autoritat Portuària, ha estat temeraria i irresponsable, donat que si no s'haguera mobilitzat la ciutadania, no hageren dubtat en posar en funcionament unes velles vies, que passen per dins del casc urbà del Grau de Castelló, i al voltant de les quals s'ha urbanitzat durant els darrers anys de manera considerable. Els continus ensurts pels descarrilaments

els darrers anys de funcionament d'aquestes vies, amb materials tòxics inclosos, es veu no va ser prou per rebutjar per sempre més la idoneïtat d'aquestes vies. Optar per reobrir-les, més enllà de l'ús partidista que es puga obtenir, ha estat una acció del tot irresponsable. Però el més preocupant és la falta de reacció i propostes per part del PP i PSOE, que prefereixen tirar-se les culpes abans de passar a l'acció i proposar actuacions".

Irene Klein

Sent la bicicleta el mitjà de transport amb més avantatges

VALÈNCIA EN BICI?

per a la mobilitat per la ciutat, doncs és el més ecològic, el més saludable, el més ràpid i el més econòmic, no s'entén per què les autoritats no donen totes les facilitats possibles per a la seua utilització.

A la ciutat de València, la meua ciutat, els carrils bici no tenen continuïtat i els pocs que existeixen estan en mal estat. A sobre, no està permès anar en bicicleta per la vorera i en molts llocs,

anar per la calçada és molt perillós.

A més, l'última notícia que he rebut al respecte, és que al País Valencià, s'han comprat uns trens de rodalies als quals no caben bicicletes. La nostra societat s'està abandonant al cotxe i la dreta governante no fa res per solucionar-ho. Les ciutats han de ser per als ciutadans i no per als cotxes.

Malgrat això, el dia de la bicicleta, l'ajuntament organitza un passeig en bici per la

ciutat (per cert, no el dia 22 de setembre, que és el dia europeu previst per a tal efecte, sinó el 21, diumenge), per aquells que volen un (sols un) diumenge anar en bici per València.

En canvi, aquells que anem en bici per necessitat, per no disposar de diners per utilitzar un altre mitjà de transport o aquells que utilitzem la bicicleta perquè estem conscienciats amb el medi ambient, no existim.

FUMAT UN PORRO

Alba Garcia Moreno

La legalització de la marihuana és un tema que ha provocat diversos debats tant al carrer com entre els polítics. Fent balanços la legalització té més avantatges que inconvenients. M'explique: al nostres país és il·legal però cada volta són més els joves que consumeixen aquesta herba, al carrer, hi ha nombroses màfies

que no asseguren la qualitat del producte. Per tant una de les coses que s'aconseguiria seria la segura qualitat del producte per al consumidor i que fóra cent per cent natural, cosa que al carrer es corre el risc de pagar per un producte pèssim.

Existeixen com ja he dit nombroses màfies i a estes màfies s'envolten gran quantitat de diners, Una altra cosa que tindríem en benefici nostre seria la desarticulació d'estes bandes perquè ja podríem comprar tranquil·lament her-

ba. Aquesta gent deixaria de enriquir-se gràcies a la gent que consumix.

Vivim en una societat on predomina l'estrés, els metges

prescriuen tranquil·litzants habitualment.

Per tant, si està clínicament provat que la marihuana tranquil·litza les persones, per què no es pot receptar? És terapèutica i molt més sana

que moltes medecines; també calma molts dolors. Es podria tindre com una medicació alternativa i més benèvola que altres ja que és natural.

Un altre punt a debatre és: si no es legalitza perquè és perjudicial per a la salut, per què estan legalitzats el tabac i l'alcohol? L'herba es consumix, Si es legalitzara no hi hauria ni més ni menys consumidors. És clar que hi ha gent que diu que amb el temps les persones que consumixen no tenen prou i busquen altres drogues, És un argument

dèbil: que a una persona li agrada prendre un got de cervesa no vol dir que amb el temps siga alcohòlica. Tots tenim capacitat de decissió i sabem el que volem, I cadascú té dret a fer el que vol amb la seua vida i si el que vol es fumar-se un porro, quin mal fa a la resta?

Cal afegir que, els joves també consumim prou de tabac i es

sap que és pitjor pels productes afegits que un porro, però com hi ha milions i milions que envolten eixe negoci ningú fa res. Hi ha diverses raons per fer-ho, per lluitar, Raons que es poden argumentar i comprovar, En canvi les raons per a no fer-ho no es podran comprovar fins que no es faça.

PROCÉS DE BOLONYA, PROCÉS DE LA VERGONYA

Carlos García i Ivars

Un dels assumptes que més em preocupa com a jove amb intenció d'estudiar una carrera en un futur molt pròxim, és el canvi conegut com a 'Procés de Bolonya' i 'LOU', que s'aplicarà a les Universitats per tal d'igualar-les amb les de la resta d'Europa.

Aquest canvi consisteix en la privatització i mercantilització de l'ensenyança, és a dir, que les empreses privades participaran en l'educació, i amb açó, carreres com les de filosofia i algunes filologies poden aplegar a desaparèixer, ja que no tenen cap interès per a les empreses.

També es privatitzaran els Graus i Postgraus, que comptaran amb un preu molt elevat,

i per tant, hi haurà moltes dificultats perquè els joves puguem pagar-los.

A més a més, s'ha d'assistir a un mínim d'un 80% de les classes; per tant és pràcticament impossible compaginar els estudis amb el treball, i més encara, per a tots aquells que vinguen d'un altre lloc o que tinguen un nivell econòmic baix.

Es tracta, en definitiva, d'un procés antidemocràtic, ja que no compta amb la nostra opinió, que és la més important. Que comencen a decreïxer les taxes perquè els joves no podem aplegar a pagar-les; no podem permetre aquesta privatització ocultada.

El procés de Bolonya, és un procés de vergonya. Lluita!

DINERS AMB COLOR I SEGELL LOCAL

PACO GARCÍA
Portaveu d'Iniciativa

No és casualitat, ni tampoc un tema conjuntural, que els municipis valencians i en general els espanyols, necessiten una nova manera de garantir la suficiència financera sense tindre que recórrer a grans requalificacions o desfer-se del seu patrimoni.

Els serveis i les inversions públiques les paguem els ciutadans i ciutadanes amb els diners que es recapten dels impostos que paguem a les administracions. A tots els nivells, des de les taxes a nivell local, fins els tributs i impostos que recapten les Autonomies i l'Estat. Però, el viatge de retorn d'estes recaptacions mai te un color municipal, ja que sol ser repartida entre les altres dues administracions.

Res a veure tenen els actuals ajuntaments amb aquells dels anys 70, o fins i tot dels 80, on els serveis que es prestaven eren bàsics i sense molta transcendència social. Aleshores, només l'11% dels recursos financers els gestio-

naven els ajuntaments; ara, amb un munt de nous serveis, activitats, prestacions, és del 13%. No hi ha punt de comparació. Es calcula que hem passat de destinar un 200 € per ciutadà als anys 80 a quasi 1.200 € al 2008. Aquesta diferència també té a veure amb que des dels ajuntaments hem invertit molt en infraestructures i equipaments públics. Els ajuntaments valencians són un exemple d'aquesta manera d'actuar amb un clar objectiu de crear riquesa i cohesionar territorialment i socialment el nostre País.

Però, trenta anys d'ajuntaments democràtics no ha estat suficients per adonar-se'n els diferents governs del PP i del PSOE que amb aquests diners limitats s'han anat sumant serveis als ciutadans i a les ciutadanes que no corresponen pagar en solitari als ajuntaments i que els són impropis.

Quan un municipi s'implica, ho fa amb totes les

conseqüències, fins i tot el compromís econòmic, amb la prestació de servei d'escoles infantils, de residències per a la gent gran, d'escoles d'adults, d'escoles de música, ho està fent "voluntàriament" però amb convicció, a partir del compromís amb les necessitats reals de la ciutadania i com a administració coneixedora de la realitat al trobar-se més a prop dels problemes.

Des d'Iniciativa sempre hem reclamat per als ajuntaments una millor i més àmplia distribució dels diners públics. Ara però, més que mai, donat el context de crisi en que estem, és de vital importància per mantenir com a mínim aquests serveis dels que parlàvem i que s'han consolidat a tot arreu del nostre País. Ara també és oportú parlar-ne, ja que juntament amb la negociació del finançament autonòmic, s'ha de tractar la situació econòmica dels municipis.

Necessitem que els diners i els tributs que es paguen comencen a tindre color i segell local, identificable i quantificable, per això defensem que la reforma del marc competencial dels ajuntaments i sobretot la seua suficiència financera és, a hores d'ara, inajornable si volem una administració local moderna i amb capacitat per fer front als reptes de la convivència i de la cohesió social, que exigeixen més polítiques de proximitat eficients i amb més recursos.

CENTENARS DE PERSONES PARTICIPEN EN LA SEGONA FASSE DELS PRESSUPOSTOS PARTICIPATIUS D'ELX

La regidora ecosocialista de Cultura, Participació i Comunicació Àngels Candela, valora molt positivament el procés

Després de la fase de redacció de l'Autoreglament per part dels Grups Motors i de l'impuls a la presentació de propostes per part del veï-

nat (més de 400 actuacions proposades), s'han realitzat 8 assemblees per zones amb la participació d'entre 100 i 150 persones en cada una d'elles en les que s'ha fet la presentació i defensa de les diverses propostes amb una notable participació.

Ara els departaments tècnics de l'Ajuntament faran les valoracions econòmiques i de viabilitat de cada una i els

equips coordinadors faran una proposta de prioritització que serà debatuda i votada en altres 8 assemblees obertes als 230.000 habitants d'Elx el proper dissabte 8 de novembre en les que s'espera una encara més nombrosa participació per decidir l'ús d'inversió de 2.4 milions d'euros, quantitat que es preveu augmentar per als propers anys.

Des d'Iniciativa-Elx es fa una valoració molt positiva del desenvolupament d'aquesta primera experiència de pressupostos participatius en l'Ajuntament impulsada per la regidora d'aquest partit Àngels Candela i que representa el compliment del programa electoral i una plasmació concreta de les propostes de participació directa que impulsa l'ecosocialisme.

PATERNA

Les regidores Loles Ripoll i Cristina Domingo al·leguen contra els preus d'or dels serveis previstos en les dos empreses municipals mixtes

pagament de favors electorals a particulars i empresaris del Partit Popular, i serveix també per a emascarar el deute –la comptabilitat d'aquestes entitats queda fora de la intervenció municipal– i per a fomentar el clientelisme polític.

Les regidores de Compromís per Paterna – membres d'Iniciativa del Poble Valencià– han advertit a la ciutadania de Paterna que seran els veïns i veïnes de Paterna els que pagaran aquestos serveis a uns preus abusius, ja que el govern del

PP transferirà les rendes del conjunt de la ciutadania a les classes acomodades: la ciutadania amb elevats ingressos serà l'única que pugui pagar els preus que a partir d'ara tindran aquestes prestacions.

Per tot això, Compromís per Paterna ha començat una campanya d'informació al teixit associatiu sobre les al·legacions que hem fet al projecte amb la intenció de frenar aquest despropòsit i aconseguir uns serveis públics de qualitat a l'abast de tota la ciutadania.

El govern municipal del Partit Popular de Paterna ha orquestrat una macrooperació política per delegar en empreses privades la gestió d'escoles infantils, centres de dia,

residències de la tercera edat, aparcaments, etc. Està operació està inspirada en l'estratègia que està duent a terme Francisco Camps en la Generalitat Valenciana, que consisteix en la gestió privada dels serveis públics. La maniobra té com a finalitat el

CREVILLENT

Iniciativa denuncia la pujada de més d'un 10% de l'IBI per part del govern del Partit Popular

Quan la majoria dels ciutadans i ciutadanes d'este país estan preocupats pel futur i les conseqüències de la crisi econòmica, quan molts treballadors/es veuen perillar els seus llocs de treball i molts altres comencen a engrossir les terribles xifres de la desocupació,. És precisament ara quan l'Alcalde de Crevillent (PP) augmenta el I.B.I mes d'un 10%.

Esta pujada d'impostos ja va ser denunciada per Iniciativa en el debat del passat any sobre les ordenances fiscals i se'ns acusà d'alarmistes i de no dir la veritat. Però la realitat, és que els ciutadans en-

guany paguem l'IBI un 5% més que la pujada del IPC previst. El mateix ocorre amb l'evolució d'este impost en els últims cinc anys on l'increment acumulat de l'impost supera també el IPC.

Iniciativa ha demostrat amb rebuts reals una pujada mitjana del 10%. Esta pujada representa entorn d'un 8,9% en el centre i el Barri de la Salut i percentatges superiors a l'11 i al 12% de Fontenay o en Barri Sud.

La pujada d'impostos del Govern del PP a Crevillent resulta contradictori amb el que després els seus dirigents en el País i en l'Estat demanen a altres governs que baixen els seus impostos i

demanen més finançament.

Perquè la majoria dels veïns es facen una idea, l'Ajuntament té previst recaptar per este concepte més de 700 milions de les antigues pessetes i que representa més d'un 62% dels ingressos procedents dels impostos municipals.

A Iniciativa ens preocupa

que este Govern seguisca impassible i no moga fitxa per a alleujar les conseqüències negatives de la crisi i seguisca malgastant-se els diners en gastos inútils i fardònics.

Creiem que el Govern del PP hauria d'anunciar la congelació d'impostos per a l'any que ve.

DEBAT AL CENTRE OCTUBRE

“L'autonomia al País Valencià i el model d'estat” és el títol del debat organitzat per Iniciativa P.V. el dia 8 d'octubre a les 20.00 hores, dintre dels actes amb motiu de la Diada amb la intenció d'analitzar el desenvolupament de l'autonomia valenciana i traure propostes que la puguen millorar i fer avançar l'autogovern i les polítiques socials i medimabien-

tals, amb la participació de Joan Ribó, ponent de la reforma de l'Estatut, Mireia Mollà, diputada d'Iniciativa i portaveu d'economia i Feliciano Albaladejo, ex-regidor de l'Ajuntament de València i expert en administració pública. Debat presentat i moderat per la tinent d'Alcalde de l'ajuntament de Sueca i responsable del model d'estat d'IniciativaPV Josep Franco.

LA VIDA ÚTIL D'UNA CENTRAL NUCLEAR ACABA EN SER INAGURADA

MIREIA MOLLÀ. Diputada d'Iniciativa

S'ha posat de moda entre certa classe política declarar que cal obrir un debat sobre l'energia nuclear. Una declaració que amaga que per a ells el debat ja està tancat, volen més energia nuclear. Entre els arguments a favor de l'energia nuclear s'inclou ara, cínicament, l'argument pseudo-ecologista de què les centrals nuclears són sostenibles perquè eviten anualment la importació de dos milions de tones equivalents de petroli i l'emissió a l'atmosfera de 6,1 milions de tones de CO2. Els defensors d'aquestes teories s'obliden de la perillositat d'un gram d'urani que en l'atmosfera equival a 100 tones de CO2. I tampoc recorden que el 100% de l'urani utilitzat per les centrals a l'estat espanyol ha sigut comprat a l'exterior a un preu que ha

augmentat un 700% entre l'any 2000 i el 2006 i que s'ha duplicat entre 2006 i 2007.

Fa 24 anys al País Valencià es va posar en marxa la Central Nuclear de Cofrents en contra d'una opinió pública

mobilitzada i aprofitant la crisi econòmica i del petroli que es vivia en aquells moments.

Ara es pretén aprofitar l'actual crisi econòmica i particularment la crisi financera del petroli, per a justificar la necessitat de renovar el permís de la Central de Cofrents fins al 2035.

A la central de Cofrents

es donen una mitja de 30 fallides i incidents de seguretat diversos a l'any, calculant els anys que volen allargar-li la vida, ens quedarien encara 900 esclais fins el tancament.

La justificació irracional de què els incidents a Co-

frents i a altres centrals nuclears de l'estat són puntuals i no tenen relació entre si no té lògica i no suporta el més

mínim dels raonaments. Com es pot afirmar que les fallades d'un sistema no tenen relació entre si, quan el motiu que falle és l'existència mateixa del mecanisme i la relació entre els seus components? O

és que potser l'incendi del transformador de la central de Cofrents de l'any passat o les fugues radioactives no tenen res a veure amb el tipus de combustible i amb els components de control de la central?.

Però l'argument que més em preocupa és el que sosté que és lògic que les centrals fallen “perquè tots els mecanismes fallen i que per tant és raonable que les centrals, com els ordinadors, fallen”. Davant d'això, no em queda més que llevar-me el barret i afirmar que és veritat, igual que puc afirmar que tots els gosos mosseguen. Però no és el mateix que et mossegueu un pequinés o un caniche, a què ho faça un rottweiler. este segon cas, encara que tots els tècnics del món qualifiquen estes fallades com de nivell 0.